

Statslotteriet. Det har været min væsentligste Anke imod dette Lovforslag.

Ministeren har ganske vist sagt, at han i Forvejen har rettet en Forespørgsel til Finansudvalget, og at dette igen har bragt den til Gruppernes Erfaring, men i denne Forespørgsel laa der i Virkeligheden ikke nogen som helst Antydning af, af hvilken Art Koncessionen var, og det, der staaar i Lovforslaget, er f. Eks. ikke direkte i Strid med, men dog heller ikke i Overensstemmelse med, hvad Ministeren antydede i sin Forespørgsel med Hensyn til Statens Ret til at trække Koncessionen tilbage. Der antog Ministeren — jeg tør jo nok sige det med Ministerens Tilladelse —, at Staten havde Ret til i Løbet af 10 Aar at trække Koncessionen tilbage, og en lignende Bestemmelse stod der i det vestindiske Lotteri; men i det Lovforslag, der blev forelagt, er dette blevet forandret til ikke 10 Aar fra 1904, men 15 Aar fra 1. Januar 1907, altsaa, Forslaget har en noget videre Karakter.

Men det, der, som sagt, har været det afgørende for mig, har været Frygten for det svenske Marked og saa det, at jeg, ligesom det ærede Medlem, der nys talte, (Harald Jensen), mener, at vi ikke underhaanden have faaet tilstrækkelige Oplysninger. Det er det, jeg har protesteret imod, og jeg betragter vedblivende Opretelsen af et helt nyt Lotteri som et Finansforslag af en ganske stor Rækkevidde.

Harald Jensen: Jeg blev ikke synderlig klogere af den højtærede Ministers Svar. Det viste sig, at den højtærede Minister heller ikke kendte ret meget til Sagen, idet han maatte bruge Udtryk som „saa vidt jeg husker“ angaaende, hvem der egentlig havde Koncessionen. (*Finansministeren:* Det er jo ikke mig, der har udstedt den). Ja, men det er jo dog altsaa den højtærede Minister, der paa en vis Maade nu har foreslaaet en ny Koncession. Den ærede Minister kender altsaa heller ikke noget til Aktieselskabet, dets Vedtægter eller nogen Ting, kender formentlig ikke en Gang Koncessionens Ordlyd, og alt dette kunde det dog have sin store Interesse for Tingets Medlemmer at være bekendte med. Det, der sker her ved denne Lejlighed, er, at Folketinget

helt ud i det blaa kaster nogle Penge ud til fremmede Folk, til private Folk og haaber saa derigennem at tjene noget — og ikke alene kaster nogle Penge ud i Form af en Tilladelse til en Koncession, men, jeg havde nær sagt, ogsaa kaster sit gode Navn og Rygte ud. Nu forekommer det mig, at naar man skal lovgive om noget, som har saa stor finansiel Betydning og ogsaa saa stor moralsk Betydning som dette Forhold, maatte man dog være lidt kendt med, hvorledes disse Forhold ere, som have bevirket, at Koncessionshaverne hidtil ikke have kunnet klare sig, og hvorledes de Forhold ville blive, som man lovgiver om.

Men alt dette vide vi intet om. Vi vide intet andet end dette, at vi forstærke Koncessionen, at der er nogle Folk, der have spekuleret i et privat Lotteri, som ikke have kunnet drive denne Spekulation igennem og ikke kunnet tjene Penge paa den, men rimeligvis sat Penge til. Og nu forstærke vi Koncessionen, give Koncessionshaverne yderligere Rettigheder, give dem Tilladelse til at gøre Lotteriet noget bedre, saaledes at man bedre kan faa Lodderne afsatte. Det er alt, hvad man ved om denne Sag, og det forekommer mig at være et noget spinkelt Grundlag at lovgive paa. Jeg kan, som sagt, ikke stemme for Forslaget, som det foreligger, men maa anbefale at stemme imod.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)

vedtoges med 68 Stemmer mod 13.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet Konseilspræsiediet.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Anden Behandling af: Forslag til Lov om nogle Forandringer i og Tillæg til de for København i Lovene af 30. November 1857 og 14. December 1857 om Vandløb givne Bestemmelser.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 6735).